

Omul în viziunea lui Blaise Pascal

-Argumentare filosofică-

Universul nemărginit al existenței omului a fascinat întotdeauna marii filosofi ai vremurilor, fiecare centrându-l în sistemul său de idei, perceput prin prisma vremii. Astfel se poate teoretiza o evoluție a descoperirii omului, de la simpla parte integrantă a naturii, ca organism, până la infinitul cunoașterii sufletului său. Blaise Pascal propune o altă modalitate de percepere a naturii umane, în cadrul unei lumi în continuă evoluție.

Ceea ce îl face pe om unic și un mister o reprezintă configurația sa spirituală care se interpune naturii sale insignifiante, în fața căreia are întâietate. Asemănarea cu o trestie de către Pascal surprinde foarte bine acest aspect, căci mai înainte de toate omul este o ființă cugetătoare. Omul este conștient de destinul său, pus în umbra universului necunoscut. Minte omului este aceea care dă naștere multor întrebări. Asemenea unei trestii, omul face abstracție de ceea ce se întâmplă în jurul său, dar continuând să existe și să reziste în această lume, dar himera omului se află peste ceea ce noi percepem când ne uităm și analizăm o persoană, căci adevăratul său secret îl ascunde adânc, în interiorul său. Omul este într-adevăr o trestie, dar o trestie cugetătoare, deoarece, prin introspecție și valorificarea capacităților sale va fi capabil să conștientizeze locul pe care îl ocupă în raport cu ceilalți.

În viziunea lui Pascal omul este interpus unei extrapolări mizeria sau măreția de a fi și de a conlucra cu o lume schimbătoare, de neschimbat, indiferent de cine trăiește și cugetă în cadrul său. Omul caută mereu un adevăr, adevărul absolut a tot ceea ce îl înconjoară; inteligența naturală este una din dovezile, am putea spune, că omul este creat de Dumnezeu cu scopul de a accede spre adevăr, dar va alerga toată viața după o himeră, lucrând cu concepte și idei abstractizate de neîncetatele căutări. Trupul omului este doar o parte integrantă a omului, făcând posibilă legătura cu lumea prezentă prin simțurile primitive, care îl împiedică pe om să evolueze spre o existență superioară. De aceea, Dumnezeu intervine și ajută omul să își găsească echilibrul și să acceadă spre o lume în care totul este posibil și misterios. Astfel, se îmbină cele două idei ale lui Pascal, aceea că omul trăiește în mizerie fără Dumnezeu și fericit dacă acesta există.

Prin jocul de cuvinte, Pascal, denumind omul un „rege deposedat”, încearcă să scoată în evidență condiția limitată a omului în opoziție cu ceea ce a fost cândva. Tot ceea ce se întâmplă, nenorocirile care gravitează în jurul omului neconținut îl fac să existe cu adevărat, dar într-un mod absurd, fiind mereu pus sub semnul fatalității și mereu în pericol de a pierde ceva din esența sa inițială. Este un rege datorită posibilității de a face orice, dar este deposedat în sensul că, deși ar putea face orice, undeva, există ceva care acționează ca o opreliște în calea dezvoltării sale depline și ascensiunii spirituale. Rațiunea este cea care îl deosebește pe om față de celelalte ființe, fiind capabil să vadă diferența dintre aparența lumii tangibile și esența de neatins a unei lumi desăvârșite.

Capacitățile sale, rațiunea îi asigură omului legătura cu universul prezent cu ceea ce a fost și ceea ce a devenit prin parcurgerea drumului cunoașterii, iar moartea survine ca o eliberare, înnobilându-l pe om un sensul că știe că va muri, dar totuși universul are un avantaj asupra omului este acela că omul nu cunoaște părțile integrante ale acestuia.

VIATA DE LICEU

se trăiește o singură dată!